

SCHMÖLTZ MARGIT

Kék imágó

„Pörgős és vicces. Sosem tudtam meg még ennyi érdekeset egyetlen könyvből.”

– Mira

DÍJNYERTES KÖTET!

SCHMÖLTZ MARGIT

Kék imágó

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Írta: Schmöltz Margit
Copyright © Schmöltz Margit, 2022

A szöveget gondozta: Kiscsatári Zsófia

A borítót tervezte: Németh Kinga

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2063-6121
ISBN 978 963 373 694 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2022-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők:

Zsibrita László, Gerencsér Gábor, Tamaskó Dávid

Korrektorok: Bóta Petra Kitti, Takács Ildikó

Készült a Generál Nyomdában, Szegeden

Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás,
a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is.
A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak
része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Az egész akkor kezdődött, amikor a Balatonról jöttünk hazafelé. Persze erről nekem akkor fogalmam sem lehetett. Pedig ha tudom, hogy ennyire felforgatja az egész nyarat, sőt, sok minden mást is, talán nem visítottam volna annyira, amikor a nővérem leöntött a jegeskávéjával...

Vagy lehet, hogy enélkül ez az egész meg sem történt volna?

1. FEJEZET

HABOS KÁVÉ GUMISZALAMANDRÁVAL

MÁS, NORMÁLIS CSALÁDOKNÁL egy átlagos csomagtartóban elfér minden, ami a nyaraláshoz kell: a strandpapucs, a teleföntöltő meg a napozóágyak. Nekünk bezzeg még az XC hatalmas feneké sem elég! Pedig akkora az a csomagtartó, hogy egy kisebb házibulit lehetne benne szervezni. A tervezői persze nem számíthattak arra, hogy anya idén júliusban éppen a vadvízi evezés szerelmese lesz. Így az összehajtható raftingcsónakja és a sárga evezők mellett még takonyzöld fejkendőket is beszuszakolta a csomagtartóba. A nővérem fura kütyüjei, meg a mintavételi hálók vagy mik, már alig fértek el a bőröndök mellett.

– Tedd már ezt arrébb! – kértem tőle, és könyökömmel felé próbáltam tuszkolni egy mikroszkópot. Meg sem halotta.

– Figyelj, így nem férek el... – próbálkoztam újra, de mintha csak a falnak, vagyis a műszerfalnak beszéltem volna. – Minek hoztad el magaddal?

Fasírt nővére maximum egy naptejet meg egy könyvet visz a strandra. Az én agyament nővérem bezzeg mikroszkópot! A mikroszkóp, amit mindig magával hurcolt, éppen

a mellettem lévő ülésen kapott helyet egy dobozban, a száradó fürdőruhák és a kedvenc felfújható strandkalapácsom alatt. Értem én, hogy Lina természetvédelmi mérnöknek készül, de attól még lehetne szimplán normális. Nem?

– Látnál csak, drágám, hogy megy az evezés! – ecsetelte anya az anyósülésen. – Suhanok, mint a szél! De nem az igazi egy semmi kis tóban evezgetni...

– A Balaton azért nem egy „semmi kis tó” – vetette közbe apa.

– De a vadvízi evezés más! Ott van akció, kaland, izgalom...

– Á, én éppen arra vágyom, hogy semmi izgalom se legyen.

– Te, drágám! De én? Szerintem nézek is valami jó kis helyet magamnak.

– Anya, most éppen hová mennél? – kérdezte Lina, aki valami csoda folytán egy pillanatra a szüleinkre figyelt.

– Szlovéniába, mondjuk – közölte anya –, vagy várj, ezt nézd, ez is de jól néz ki!

Anya hátraemelte a telefonját, hogy Lina is jól lássa a képernyőjét. Egy sziklás tengerparton álló, virágokkal befutott kis házikó látszott rajta.

– Ez hol van? – kérdezte Lina.

– Horvátországban! Egyszerűen imádom! Nézd, drágám – toltá apa orra alá a mobiltanya. – Szerintem cuki!

– Hát most nem igazán tudom megnézni. Éppen vezetek.

Nekem persze más vágyam sem volt, csak hogy végre egyszer hazaérjünk, mert már tisztára besokalltam attól, hogy Linával alszom egy szobában. Folyton azt hallgattam, ahogyan a barátjával, Tomival enyelegnek telefonon. És a nővérem, ha egyszer belekezd a dumálásba, hát, bajosan hagyja abba.

Őrülten környezettudatos, odavan minden kis fűszálért, még egy szúnyogot sem lehet fejbe kólintani mellette.

Ráadásul megvan az az idegesítő szokása, hogy beszéd közben fura képeket vág, a szemét forgatja és mutogat. Ja, meg kalimpál is. Mintha attól bárki jobban átvinné a lelkesedését. Szerintem mindenki falra mászik tőle – én legalábbis biztosan.

Ráadásul nem tudni, miért, de éppen most, a nyaralásról hazafelé jövet jött rá a legújabb világmegválthatnék. Szokás szerint nagy karcsapásokkal magyarázott arról, hogy miért fontos, hogy a teknősöknek zavartalan tengerpartjaik, a gorilláknak pedig háborítatlan őserdeik legyenek. Ez még nem is lett volna baj, de addig kalimpált, hogy végül felborította a jegeskávéját, és az egész trutyi az ölemben landolt.

Azonnal sikítani kezdtem.

Tiszta tejszínhab meg jégkocka lettem, a combom, a vádlim didergett. Ráadásul a kávé a mobilomat is telibe találta. Próbáltam menteni valahogy, papír zsebkendővel igyekeztem felitatni róla a jegeskávéját, nem sok sikerrel.

– Hát, ezt jól elintézted! Nyakig ülsz a tejszínhabban! – kiabáltam.

– Nem kell parázni! – mondta Lina, és unottan rágózott, eszébe sem jutott segíteni.

– Csinálj már valamit! – sziszegtem a fogaim között.

– Nem kéne engem ugráltatnod, mégiscsak én vagyok az idősebb.

– Elég lesz! – szólt ránk apa idegesen. Tudtam, hogy nem az új kocszi bőrkárpitja izgatta, főleg nem a telefonom, mert ilyesmiken sosem akadt fenn, de mire végre talált egy benzinkutat, ahol megállhattunk, már tiszta ideg volt. Mind kiszálltunk a kocsiból.

– Mit nyavalyogsz? Az én kávéim ömlött ki! – okoskodott Lina.

– De az én ölemben! Az én mobilomra!

– Jaj, nem tudom, mit vagy úgy oda!

– Lányok, lányok... – próbált anya csitítani bennünket, de nem nagy meggyőződéssel, mert fél kézzel még mindig a mobilját nyomkodta, hogy megfelelő szálláshelyet kereszen a raftingtúrájához.

– Persze, mert téged csak a drágalátos csigáid meg bogaraid érdekelnek, meg a hű de védett madarak! – mérgeződtem. – Jaj, szépséges gyíkocskák, ilyen-olyan eszmei értékű békácskák! Ez megy folyton! Hát nekem nincs eszmei értékem? A húgodat nyakon lehet önteni? Mi van, én nem számítok élőlénynek?

– Fejezzétek be, de gyorsan! – lépett közbe apa. Linát elvonszolta a benzinkút büféjébe, hogy egy új jegeskávéval tömje be a száját, engem meg anya gondjaira bízott.

– Agyam eldobom! Mindig ez van! Adja itt nekem a felnőttet! – panaszkodtam.

– Hát, már felnőtt is – felelte anya.

– Csak papíron, de az agya még csökevényes.

– Csökevényes? Hol szedsz össze ilyen szavakat?

– Jaj, anya, fogalmam sincs! Nem lehetne, hogy inkább adsz még pár papírzsepit?

Nagy nehezen kihalásztam egy másik sortot meg pólót a bőröndömből, és rendbe tettük a bőrkárpitot. Még szerencse, hogy hét ülés van a kocsiban, mert némi pakolászás után újra lett száraz helyem.

Közben apa és Lina lazán nevetgélve, sugdolózva tértek vissza a kocsinhoz. A lötytyedt agyú nővérem bizonyára megint a természetvédelmi ösvényéhez kunyerált pénzt. Hetek óta ezzel nyúzta apát. Mindenesetre úgy tettek, mintha mi sem történt volna.

Na jó, végül egy kicsit én is megnyugodtam, amikor apa a kezembe nyomott egy zacskó robbanós gumicukrot. Gumibékák, gumibogarak és gumiférgék lapultak benne, és mire hazaértünk, Linával mindet megettük.

– *Hyla arborea*, vagyis zöld levelibéka. Hamm! – idétlenkedett Lina.

– Pfu! Igazából is ehető? – kérdeztem az orromat felhúzva.

– Sütve biztos finom, de védett ám, meg ne próbáld le vadászni!

Lina néha tényleg tud jó fej lenni, de csak ha nagyon megerőlteti magát. Így ettem még gumicukor formájában egy verőköltő bodobácsot (*Pyrrhocoris apterus*), egy szarvaskabócát (*Centrotus cornutus*) és egy foltos szalamandrát (*Salamandra salamandra*). Friss citromos ízben, nagy röhögések közepette. Az egész kocsit belengte a jegeskávé fahéjas illata. Persze Lina ezúttal sem kért műanyag fedelet a poharára, de hazáig nem öntött le még egyszer.

Azonban ahogy megálltunk a ház előtt a kocsival, máris újabb izgalom fogadott bennünket.

Egy kertre vigyázni nem valami bonyolult – gondoljuk mi, egyszerű halandók. A szomszéd Tibi bácsinak mégsem sikerült. Régen mérnökként dolgozott, mégis túlgondolta a küldetést, ami csupán annyi lett volna, hogy megetesse Szusit, a kutyánkat, és a macskákat is.

Ehhez képest rendbe hozta régi sövényvágóját, és mire hazaértünk, formára nyírta a kocsibejáró melletti két, terebélyes bokrunkat. De még milyen formára! Anyám kis híján szívrohamot kapott, amikor meglátta.

– Mi... Mi ez? – hebegte, miközben kikászálódott az anyósülésről.

– Egy páva – közölte tárgyilagosan Lina. Huh, de mi-féle páva! Csak a formája emlékeztetett valamennyire a díszes madárra, valójában egy lefittyedő ágakból álló fürmedvény volt.

– Meg talán... egy medve... – egészítette ki apa, és homlokával a kormányra támaszkodott. Én meg csak röhögni

tudtam a hátsó ülésen, annyira gagyira sikeredett mindkét sövényállat.

– Én szétkapom ezt a Tibi bácsit! – tajtékzott anya. – Hogy néz ez így ki? Jaj, a kedvenc tisztáim!

Már mind kiszálltunk, és csak néztük a dülást, amit Tibi bácsi rendezett. Anya egyik bokortól a másikig futkosott, és mobiljával fotózta a sövényt, hogy elküldje a barátnőinek.

De amikor megérkezett Tibi bácsi, és apát frissen főzött, házi bodzaszörppel kínálta, anyának pedig megdicsérte sosem hervadó szépségét, lecsillapodtak a kedélyek.

Előkerültek a bőröndök, lassan mindent kipakoltunk. Tibi bácsi segített anyáéknak behordani a sok, csomagartóból kihalászott holmit. A következő pillanatban Postáska, a piros hajú postásunk is bekiabált a kerítésen át:

– Jó lett a bukszus! Ne felejtsetek el kivenni a leveleket aládából!

– Menj már, Hanna! – szóta rám anya ezt a küldetést, mintha más dolgom se lenne.

Miközben kisedtem a dugig tömött postaládából a leveleket, már érkezett is az újabb feladat.

– Hanna! – szólt anya az emeletről. – Pakold el a cuccaidat!

– Mindjárt! – mondtam, de persze eszem ágában sem volt nekiállni a szennyes ruhákat válogatni. Inkább apát lestem, mikor teszi le végre a telefonját, hogy segítsen kiszárítani vagy valahogy helyrehozni a mobilomat.

Félelmetes, de anya néha mintha a fejembe látna. A kezembe nyomta a bőröndömet, nyakamba akasztotta a hátizsákomat, és a lépcső felé tuzskolt. Szusi persze velem tartott, végig a sarkamban ugrált a főnti folyosón. Aztán lerohant megugatni Tomit, aki persze megjelent, hogy körüludvarolja a nővéremet. Szusi felborította Lina sáros túrabakancsát, felkergetve ezzel letről a három macskát.

Annak ellenére, hogy a macskák és Szusi is ellenem dolgozott, valahogy csak sikerült nagyjából rendet tennem a szobámban. Néhány dolgot az ágy alá gyömöszöltem, hogy gyorsabban végezzek, a bőröndöt pedig nagy lendülettel behajítottam a gardróbba.

Ledobtam magam az ágyamra. Mi a fenét kezdjek mobil nélkül? Apa dolgozószobájába mentem. Még mindig telefonált.

– Menjünk már! – formáltam némán a szavakat, és a karjába csimpaszkodtam, hogy tegye le azt a vacak telefont, és induljunk. A végén még a légy-szi-légy-szi pillanásomat is bevettem, aminek apa sosem tudott még ellenállni.

Az utolsó percben indultunk végül a plázába, majdnem bezárt az orrunk előtt. De sikerült megvennünk az új telefonomat. Csak másnap volt időm megnézni a beállításait, meg egyáltalán, hogy mit tud.

De talán jobb is így, mert ha hamarabb fedezem fel azt a kék applikációt, lehet, hogy egy szemhunyásnyit sem tudtam volna aludni.

2. FEJEZET

NE LEGYEN KÖZTÜK KÉT EGYFORMA!

A NYÁRI SZÜNETBEN AZ A JÓ... Ó, a nyári szünetben minden jó! Szombat reggel azt gondoltam, hogy a hosszú, reggeli szunyálások a legjobbak, és hogy minden épkézláb vakációzó délig ágyban marad.

Nem tudom, hány óra lehetett, amikor először csiprant a telefonom, de egyáltalán nem foglalkoztam vele.

Majd később – gondoltam félálomban, és arrébb toltam Messzit, a fekete macskánkat, mert az egész párnámat elfoglalta hosszú lábaival. Nem, nem a focista után kapta a nevét, hanem onnan, hogy sokszor messzire elcsavargott. Felhó és Hambi, a két ráérős himalájai macska a lábfejemenél tanyázott. Rosszallóan nyávogtak rám, mert fészkelődni merészeltem, megzavarva nyugalmukat. Szerintem mindketten királynőnek képzelik magukat hosszú, ezüstszínű szőrük és a folytonos kényeztetés miatt.

Teljesen egyformák, csak a kifelé tekintő kancsalságuk áll különbözőképpen. Fasírt egyszer azt mondta, nem is bandzsák, hanem kindzsák.

Pitty.

Pitty, pitty.

Pitty! Pitty! Pitty!

Felébredtem.

A telefonom csipogott. Már jócskán dél körül lehetett az idő. Hunyorogva nyúltam a mobil után, nehezen találtam meg azt a szöveget, amelyben rendesen láttam rajta mindent.

Az egész képernyő éteri, kék fényben fürdött. Felül cirkalmas betűkkel ez állt:

KÉK IMÁGÓ MA INDUL ÉLETED KALANDJA!

Minden karakter, a betűk minden egyes hajlata, egyenese, pontja és vesszőcskéje úgy tekeredett és kanyarodott, hogy belekáprázott a szemem.

Legalul pedig egyetlen választható gomb kínálkozott:

Indítás

– Anya! – kiáltottam, de senki nem válaszolt. Pedig szívesen megkérdeztem volna tőle, megnyithatom-e az applikációt. Apa már biztos dolgozni ment, Lina és Tomi pedig horgászni készültek még tegnap. A kiáltásomra csak Szusi jelent meg. Túláradó lelkesedéssel megugatta Messzit, Felhőn és Hambin pedig egyszerűen átvágtatott, és befeküdt mellém az ágyba.

A macskák a polcom tetején kerestek menedéket. Egyikük addig ficáncolt, míg kiborította a csokipapír-gyűjteményemet. Gyorsan készítettem egy fotót Fasírtnak, mert ő imádja, amikor a macskák széttrollkodják a cuccaimat.

Fasírt az osztálytársam, és itt lakik az utca végében. Egészen normálisan lehet vele beszélgetni, nem úgy, mint

a többi fiúval. Ha átjön, általában csak egymás mellett nyomkodjuk a mobilunkat, bár néha azért jókat röhögünk, ha valamelyikünk kinyírja a másikat egy játékban. Azt is meg fogom írni neki, mit művelt Tibi bácsi a bokrokkal.

– Anya! – szóltam újra, fokozva a hangerőt, hátha éppen a kertben jógázik, vagy a garázsban állítja szivárványszín sorrendbe a görkorcsolyákat.

Csönd.

Úgy látszik, ő sincs itthon. Talán boltba ment.

De hát mi történhet, ha megnyomom azt a gombot? Rá-kattintottam az „Indítás” gombra.

Egymás után lassan, ráérősen fénylő vonalak kúsztak a kék háttér elé. Összegabalyodtak, keresztezték egymást, majd egy különös élőlényé álltak össze.

Kék imágó,
égben járó,
érted kiált, téged vár,
kék imágó,
égben járó,
eléd tárja talányát.

A következő képernyőn pedig ez fogadott:

Szeretnél egy doboz bonbont? Könnyen megszerezheted!

Nincs más dolgod, csak gyűjts ma össze tizenhárom élő hexapodát!

Ne legyen köztük két egyforma! Tedd őket egy cipősdobozba, írd rá a doboz tetejére a nevüket!

Ha elkészültél, akaszd a meggyfátok alsó ágára a dobozt, és várd a jutalmadat!

Az első gondolatom az volt, mi a szösz az a hexapoda? Gyorsan rákerestem, és ezt találtam:

Hexapoda – rendszertani besorolás. Jelentése: hatlábúak. A név azt jelenti görögül: „hat láb”. Ez az izeltlábúak legnagyobb fajszerű altörzse.

A magyarázat mellett pedig egy ronda, fekete hátú légy képe virított.

Nem sokat tanakodtam, hogy mit vegyek fel, magamra kaptam, amit találtam. Így fordulhatott elő, hogy a kedvenc kék csíkos pólóhoz fekete pöttyös térdnadrágot húztam.

Közben egy újabb üzenet rajzolódott ki az új mobilon: *Tartsd titokban küldetésed!*

Leszaladtam a konyhába, hogy keressek valami enni-valót. A mosogatógépben, a pulton és az étkezőasztalon is elég nagy rendetlenség fogadott.

A hűtő ajtaján pedig egy üzenet, anya kézírásával:

Találtam egy evezős túrát. Egy hét múlva, szombaton itthon leszek.

Lina! Mosogass el!

Hanna! Ne nyomkodd egész nap a mobilod!

Drágám, a tárcsövedet elvittem.

Puszillak benneteket: Anya

Hát ez szuper! Lina sehol, úgy tűnik, itt hagyott a mosogatnivalóval. Nem láttam sehol a sáros túrabakancsát, ami a küszöbén szokott feküdni, arra várva, hogy ismét az erdőt, réteket járja.

Nem értem, hogy a nővérem mit eszik az állandó kujtorgáson. Amint egy kis szabadideje akad, rögtön csavarogni indul a kertünk végében kezdődő ösvényen. Szerintem sokkal jobb itthon játszani a mobilon, vagy filmet nézni.

Lina tisztára dinka, ez a Tomi meg folyton a nyomában lohol! Mindent lefotóznak, lerajzolnak, feljegyeznek.

De nem ám eget rengető dolgokat, hanem lényegtelen mindenfélét. Nem viccelek, egyszer láttam egy fotósorozatot csak levelek széléről. Merthogy az egyik cakkozott, a másik hullámos, a harmadik szőrös... Már attól elálmosodtam, ahogy mesélt róluk, nemhogy még le is fényképezem őket!

A kamrából előhalásztam egy adag csokis kekszet, nyakon öntöttem tejjel, és rekordgyorsasággal elpusztítottam. Úgy határoztam, a házunk oldalában kezdődő ösvény felé indulok, a turistaház irányába. Lina is mindig arra kóborolt, amikor rájött a természetvédhetnék. És hát, rá elég gyakran rájött. Ott majd találok hatlábúakat. Nem lesz nehéz összevadászni tizenhármat.

A garázsban kerestem egy üres cipősdobozt. Bár szigorúan megtiltotta, hogy a cuccaihoz nyúljak, lenyúltam Lina szobájából egy sűrű szövésű lepkehálót. De most éppen nem volt itthon, és különben is, amíg hazaér, addig bőven lesz időm visszacsempészni.

3. FEJEZET

INKÁBB A HEXAPODÁK...

MINDIG SEJTETTEM, HOGY TÖBB ESZEM VAN LINÁNÁL. Kint a réten, a tűző napmelegben mindenféle tücskök és bogarak után kajtatni mindenféle jutalom nélkül, nem tűnt valami remek szórakozásnak. De rám bonbon várt!

Elsőként egy lusta, fényes zöld bogarat találtam. Annyira lassan cammogott a fűben, hogy még lepkeháló sem kellett hozzá. Egyszerűen az útjába tettem a cipősdobozt, és belemászott magától.

Menni fog ez! – gondoltam, és igyekeztem a bokrok alján kutatni, az árnyékosabb részeken.

De hamar kiderült, hogy strandpapucsban nem lehet hexapodavadászatot tartani. Még csak egy zsákmányom volt, máris haza kellett sétálnom:

- normális bakancsért, hogy ne szúrja meg minden vacak a talpamat,
- naptejért, a bőröm érdekében,
- sapkáért, mert már kezdett megfőni az agyam,
- és egy kulacs vízért.

Mikor a házaktól egy kicsit távolabb jutottam, a rét erdőhöz közeli oldalára, rájöttem, hogy ezer és ezer bogár

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

zsong körülöttem. Hallottam motozásukat, zizegésüket, dongásukat. Neszezték, rezgették a fűszálakat.

Valahogyan mégsem keveredett újabb a szemem elé. Már egy jó ideje bóklásztam eredmény nélkül. Futottam innen oda, onnan meg ide, mikor végül leültem egy kókadtt cserje mellé, hogy igyak. Kitekertem a kulacs száját, és lassan, ráérősen kortyolgattam.

– Hol bujkáltok, hatlábúak? – mondtam hangosan magam elé.

És ahogy ott ültem, és éppen semmit nem csináltam, csak bambultam magam elé, elém libbent egy aprócska, világoskék szárnyú lepke. Annyira meglepődtem, hogy elfelejtettem a lepkeháló után kapni. Tovább is szállt, és ahogy követtem a tekintetemmel, felfedeztem, hogy társai is arra repkednek. Előttem hangyaboly tette dolgát a fűben, a gyeget pedig több helyen apró, de szabályosnak tűnő lyukak pettyezték, mintha apró alagutak bejáratai lennének.

Ráébredtem, hogy a hatlábúakat úgy lehet a legjobban észrevenni, ha nyugton maradok és figyelek. A hangyák legalább annyira könnyű zsákmánynak bizonyultak, mint a zöld bogár, rögtön hármat is begyűjtöttem belőlük. Amilyen aprók, könnyen elveszhetnek.

Miközben rájuk hajtottam a cipősdoboz tetejét, egy szöcske ugrott a lábamra. Ha egy kicsit gyorsabb lettem volna, ő is a dobozban köt ki. De nem adtam fel, a nyomában maradtam. Újabb és újabb fűcsomókra csaptam le a hálómmal, hogy elkapjam.

Később arra járt három osztálytársam, Pavlics Máté, Mateo és Maci. Valójában mindhárman Máték, sőt, egy negyedik Máté is van az osztályunkban. Egy darabig csendben figyelték, mit művelek, aztán rájuk is átragadt a vadászhatnék.

– Horgászni mész? – szólalt meg végül Mateo.